

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler vo vojne : Čo sa *skutočne* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Časť 10

**Kapitola 9:
Bitka o Britániu**

Ona (Anglicko) išla spolu s ostatnými, bude nesená spolu s ostatnými a bude visieť spolu s ostatnými. Nastúpila na zostupnú cestu a teraz sa musí dusiť vo svojej veľkej dileme."

Dr. Joseph Goebbels, denník, 28. februára
1945

Po porážke Francúzska sa vojna v Európe fakticky skončila. Ďalšie boje boli zbytočné a neopodstatnené. Briti, ktorí boli doslova zahnaní do mora, stáli sami v beznádejnej pozícii. Ich jediným potenciálnym spojencom, ktorý mal nejakú vojenskú hodnotu, boli Spojené štáty. Ale drvivá väčšina amerického ľudu a členov Kongresu bola napriek všetkým Rooseveltovým a hollywoodskym košer filmovým presviedčaniam vytrvalo proti intervencii. Nie, Amíci v dohľadnom čase neprídu. A zdalo sa, že v 20. storočí sa zopakuje dobytie Anglicka Viliamom

Dobyvateľom v 11. storočí. Adolf Hitler mal však na mysli niečo úplne iné.

Od roku 1924, keď napísal *Mein Kampf*, bol odhodlaný dosiahnuť dohodu s Britmi. Veril, že ich impérium je nevyhnutné pre stabilitu sveta a že jeho rasovo príbuzní árijci sú prirodzenými spojencami Nemecka. Nový svetový poriadok, ktorý si predstavoval, boli Spojené štáty európske vedené Ríšou na kontinente až po Ukrajinu po zničení sovietskeho komunizmu. Zvyšok zemegule by bol rozdelený medzi Taliansko v Stredomorí a Japonsko na Ďalekom východe; USA na celom území Ameriky, pričom Veľká Británia by bola dominantnou koloniálnou mocnosťou na moriach a v Afrike a Indii.

Hoci táto vízia akéhosi *Pax Aryana* (Hitler nazval Japoncov "árijcami Orientu") bola nepochybne zdravá - globálne stelesnenie *Realpolitik* - dokonca žiaduca, pokazili ju židovské vlády, ktoré vládli vo väčšine týchto krajín. Bez pohanského vedenia neovplyvňovaného vplyvnými Židmi s vlastnými medzinárodnými plánmi sa takýto univerzálny mier nemohol a nemôže uskutočniť. Je neuveriteľné, že Adolf Hitler, ktorý vytvoril prvé židovsky uvedomé masové hnutie v dejinách, Židov podcenil. "Najlepšia krv v Anglicku a Severnej Amerike pôjde s nami," nevinne predpokladal. Keď po tom, čo jeho najlepší priateľ Rudolf Hess pochopil, že jeho jednosmerná misia do Anglicka v mene spolupráce s Nemeckom zlyhala, napísal svojej manželke: "Vtedy sme si neuvedomili, ako veľmi už britské vládne orgány nemajú kontrolu nad vlastnou krajinou."

Pax Aryana, o ktorý sa Hitler usiloval, by bol možný len vtedy, keby sa *Britská únia fašistov* sira Oswalda Moseleyho presadila v britskom parlamente alebo keby *Strieborná légia* Williama Dudleyho Pelleyho ovládla Kongres Spojených štátov. Spojenecké vlády neboli schopné spolupracovať s Hitlerom, akokoľvek by takáto spolupráca bola v najlepšom záujme ich vlastných ľudí. Podobne ako Roosevelt jednoducho príliš veľa *investovali do Židov* alebo boli, podobne ako Churchill, sami osobne *im zaviazaní*. Napríklad v súkromnom denníku Henryho Wallacea, otvorene komunistického viceprezidenta F. D. R., sa dočítame o zasadnutí vlády v máji 1942, na ktorom minister zahraničných vecí USA zaznamenal, že "cieľom prezidenta je zničiť britské impérium, počnúc Indiou".

Porovnajte zámery F. D. R., ktoré vyjadril počas vojny, keď britský ľud najviac očakával pomoc od Ameriky, s túžbou Viedne zachovať svoje impérium. Roosevelt vedel, že Churchill zarábala peniaze ako falšovateľ umeleckých diel, falšoval obrazy neznámeho, bezpečne mŕtveho postimpresionistického francúzskeho umelca (Charlesa Maurena), a využil tento škandál na zastrašenie britského premiéra. V ostrom kontraste s tým Hitler raz zažartoval, že po vojne umožní Churchillovi pokračovať v maľovaní. Mali prejsť celé tridsiate roky a polovica druhej svetovej vojny, kým sa führer vzdal svojho sna o anglicko-nemeckom priateľstve.

Ale v lete 1940, keď jeho armády triumfovali na kontinente, chcel uzavrieť trvalý mier, ak nie spojenectvo s Britmi. "Nevidím ďalší zmysel pokračovania tohto konfliktu," povedal im vo verejnom rozhlasovom prejave. "Pomyslime na nezniesiteľné útrapy, ktoré budú musieť znášať naše ženy a deti v oboch krajinách, ak dovolíme, aby táto nezmyselná vojna pokračovala. Nehovorím teraz ako zbitý muž prosiaci o mier, ale ako vodca víťazných ozbrojených síl, ktorý žiada o rozum." Vôbec si nerobil nároky na impérium, nežiadal podmienky kapitulácie, pretože porážka Anglicka nezapadala do jeho vízie Spojených štátov európskych, ktorých súčasťou bola aj Británia. Namiesto toho predložil najštedrejšiu ponuku na spoluprácu, akú kedy dal dobyvateľ nepriateľom poníženým na bojisku.

Okrem toho, že sa vzdal vojenských operácií proti Veľkej Británii, ponúkol, že okamžite stiahne svoje armády zo všetkých okupovaných území s výnimkou nemeckého mesta Gdansk, a dal Anglicku k dispozícii 25 divízií Wehrmachtu proti všetkým jeho nepriateľom. V rozhovore s poľným maršalom Gerdom von Rundstedtom po debakli Anglicka pri Dunkerque "povedal, že od Británie chce len to, aby uznala postavenie Nemecka na kontinente... Na záver povedal, že jeho cieľom je uzavrieť s Britániou mier na základe, ktorý by považovala za zlučiteľný s jej ct'ou prijať" (Walsh, 42).

K Hitlerovi sa pripojili kráľ neutrálneho Švédska, pápež Pius XII. a britská kráľovná Alžbeta, ktorí vyzvali Churchilla, aby ukončil vojnu. Bežní občania sa však o Hitlerovej bezprecedentnej ponuke nemohli dozvedieť prakticky nič. Aj napriek tomu po páde Francúzska novinové prieskumy ukázali, že *viac ako 50 %* Britov si neželalo, aby ich vodcovia pokračovali vo vojne. Ich mierový postoj prakticky odrážala polovica členov vlády, ktorí vyzývali na prijatie Hitlerovej ponuky. Churchillovi sa podarilo utajiť všetky podrobnosti tohto veľkorysého návrhu pred masami aj vlastnou vládou. Keby sa tieto podrobnosti dostali na verejnosť, uvedomoval si, že väčšina by sa prevážila proti nemu, čím by nebol schopný splácať svoje zdrvivúce dlhy, ktoré preberali židovské provojnové záujmy, ktorým bol zaviazaný.

Po tom, čo Briti vstúpili do vojny, sa v celej krajine rozšíril antisemitizmus. Boli pobúrení katastrofou, do ktorej ich priviedli ľudia ako Hore-Beliša a jeho súkmeňovci. Podľa jeho záznamu v on-line *Wikipédii*: "Dokonca aj tí, ktorí neboli silne proti nemu, ho začali prezývať "Horeb" ako žartovnú slovnú hračku na jeho rasu, keďže Horeb sa v hebrejskej Biblii spomína ako miesto, kde bolo zhotovené zlaté teľa. V tom čase sa všeobecne uznávalo, že Belisha sa viac zaujímal o Židov ako o Britániu. V dôsledku toho chcel, aby Británia bojovala s Nemeckom, len aby tých Židov zachránila."

V prvých mesiacoch druhej svetovej vojny bola medzi vojakmi taká populárna protižidovská pieseň, že ju dal zakázať v ozbrojených silách. Pieseň sa spievala

na melódiu známeho náboženského pochodu "Vpred, kresťanskí vojaci" a jej neúctivý text vyjadroval nielen britské pohrdanie konfliktom, ale aj politickú prezieravosť:

"Vpred, branecká armáda! Nemáte sa čoho báť.
Izrael Hore-Beliša vás bude viesť zozadu.
Oblečený Montym Burtonom (Židom, ktorý ovládal anglický odevný priemysel),
živili sa koláčmi Lyons (Abraham Lyons, ktorý ovládal anglický pekárenský priemysel),
bojujú za dobytie Jidiš, zatiaľ čo Briti umierajú.
Vpred, branecká armáda, na pochod do vojny!
Bojujte a zomierajte za židovstvo, ako sme to robili predtým.
Musíš zomrieť za Poľsko, splatiť svoj dlh vďaka
svojim dobrodincom, medzinárodným bankám.
Opäť potlačte Nemcov pod židovskou hviezdou.
Vpred, kresťanskí vojaci, gójovia, ktorí ste!
Hnaní na porážku ako stádo oviec
lživou propagandou, ktorá vás všetkých uspala.
Takže za Izrael v zámorí musíte bojovať a zomrieť
že Markus Spence a Lowenstein (židovskí majitelia novín)
môže profitovať z nášho času.
Vpred do Poľska, milión mužov padne
aby nás Judova vláda teroru držala v zajatí."

Churchill mal na starosť viac než len duchaplné piesne. Mal problémy s tým, aby zastavil únik informácií o Hitlerových mierových plánoch na verejnosť. Dňa 20. júla 1940 požiadal významný člen britskej aristokracie lord Lothian Nemcov priamo o kópiu ich podmienok. Prostredníctvom odpočúvania sa Churchill dozvedel o otázke lorda Lothiana a nariadil mu, aby okamžite zastavil všetku komunikáciu s ríšskymi orgánmi. Následne informoval britského veľvyslanca, že má pozastaviť akýkoľvek dialóg s berlínskymi predstaviteľmi, ktorí sa vtedy zúfalo snažili, aby sa Hitlerove návrhy dostali do povedomia a pochopenia vlády v Londýne. Prostredníctvom svojich právomocí premiéra poznal rozsah Vůdcovej veľkorysej ponuky len Churchill a jeho najbližšie okolie, a tí sa túto veľkorysosť nechystali zverejniť.

V ten istý deň, keď nariadil britskému veľvyslancovi, aby sa zdržal akýchkoľvek kontaktov s Nemcami, Churchill poslal za hlavným veliteľom bombardovacieho letectva Charlesom Portelom s otázkou, ako rýchlo by mohol podniknúť rozsiahly teroristický útok na Berlín. Portel odpovedal, že keďže Luftwaffe doteraz ob-

medzovala svoje útoky na vojenské ciele, kráľovské letectvo nemôže legálne bombardovať hlavné mesto nepriateľa, keďže Anglicko aj Nemecko sú viazané podpismi podľa medzinárodného práva. Krátko pred ich stretnutím Churchill povedal americkému veľvyslancovi Josephovi P. Kennedymu, že chce, aby Hitler začal bombardovať britské civilné centrá ako prostriedok na zmarenie mierového hnutia, ktoré naberalo na sile medzi verejnosťou aj vládou.

Dňa 24. augusta 1940 sa jeho želanie splnilo, keď pilot jedného lietadla Heinkel HE-111 prestrelil cieľ a zhodil dve alebo tri bomby, ktoré explodovali tesne za východnými hranicami Londýna. Nedošlo k žiadnym úmrtiam ani zraneniam a materiálne škody boli veľmi malé. Oznámenie Luftwaffe o chybe bolo zaslané Medzinárodnému Červenému krížu a cez neutrálne Švajčiarsko postúpené britským úradom. Nasledujúci deň Churchill urobil niečo, čo si zaslúžilo prepustenie a dokonca trestné stíhanie zo strany jeho vlastnej vlády. Bez toho, aby o tom informoval parlament, kabinet alebo dokonca veliteľstvo bombardérov, nariadil 100 stredným bombardérom *Wellington* a *Whitney* zaútočiť na Berlín. Mnohí z útočníkov boli zostrelení, ale nie skôr, ako zabili niekoľko nebojujúcich mužov, žien a detí. Žiadne vojenské zariadenia neutrpeli škody. Hitler zakázal Luftwaffe vykonať odvetný útok.

Počas nasledujúcich desiatich dní sa RAF vrátilo do hlavného mesta Ríše v siedmich náletoch, ktoré boli vždy podobné, pretože ich cieľom boli obytné štvrte. Počet mŕtvych nemeckých civilistov začal stúpať. Vôdca sa napriek tomu zdržal protiútoku, pretože jeho diplomatickí zástupcovia sa horúčkovo snažili dospieť k nejakému mierovému urovnaniu alebo zásadnej dohode s britskými partnermi. Premiér im však nariadil, aby si zapchali uši pred všetkými výzvami na rozum. Pod rastúcim politickým tlakom nemeckého ľudu, ktorý sa dožadoval spravodlivosti za vraždy nevinných civilistov, Hitler neochotne nariadil prvý nálet Luftwaffe na Londýn.

Nebol to nálet asi 100 starších stredných bombardérov, ale prvý hromadný nálet najmodernejších Junkersov-88, Dornierov-17 a Heinkelov-111 v histórii. Britské hlavné mesto sa ocitlo v ohnivej búrke. Churchill bol nadmieru spokojný, zatiaľ čo filmové týždenníky v celom Anglicku a vo vonkajšom svete dramatiizovali hromady mŕtvych civilistov pre milióny filmových divákov, ktorým nikdy neboli ukázané zábery stoviek mŕtvych berlínskych civilistov, ktorých predtým zmasakroval Churchill, ktorý bol zodpovedný za vzájomné vyvražďovanie. Práve on spustil bombardovanie civilistov, modernú formu barbarstva, ktorej dedičstvom bolo takzvané "kobercové bombardovanie" Severného Vietnamu v 70. rokoch a americké letecké útoky na neozbrojené srbské osobné vlaky v roku 1999.

"Blitz", ako ho v tom čase nazývali Londýňania, odhalil už aj tak zväčšujúce sa trhliny v anglickej demokracii. Podľa britského historika Michaela Walsha

"minister informácií Alfred Duff Cooper poslal svojho syna Juliusa do Kanady - ale nikoho o tom neinformoval. Rodičia, ktorí si to mohli dovoliť, poslali svoje rodiny do Ameriky alebo do Commonwealthu... V júni, júli a auguste 1940 sa na exode bohatých zúčastnilo viac ako 6 000 detí" (42). Cooper ako šéf britskej propagandy bol zodpovedný za mýtus o spoločnom nebezpečenstve Angličanov proti krutému nepriateľovi, ktorý sa údajne usiloval o ich vyhladenie.

Churchillove teroristické útoky proti nebojujúcim osobám presvedčili Hitlera, že jedinou metódou, ktorá mu zostala, je diplomacia mrkvou a palicou. Možno by bombardovanie priviedlo Britov k rokovaciemu stolu, ak už nie k rozumu. Napriek plánu na "operáciu Sealion" (invázia do Británie), ktoré vypracoval Wehrmacht, vždy dúfal, že sa invázii do Anglicka vyhne. Dokonca aj teraz stále živil nádej na budúce anglicko-nemecké zmierenie a násilná okupácia by takúto budúcnosť navždy znemožnila.

Od konca leta bol ríšsky minister Göring pri operáciách proti Anglicku vo výraznej nevýhode. *Knickbein* alebo "krivá noha", kódové označenie pre elektronický navigačný systém nemeckých bombardérov, "zahŕňal úzke rádiové lúče vysielané z dvoch od seba značne vzdialených miest", ako uvádza historik Greg Goebel. "Tieto dva lúče sa pretínali nad cieľovým mestom a označovali ho na bombardovanie... Do septembra 1940, keď Luftwaffe prešla na nočné nálety, boli protiopatrenia proti *Knickbeinovi* zdokonalené. Briti používali výkonnejšie vysielacie *proti* Knickbeinu, ktoré degradovali signály *Knickbeinu* tým, že do nich vnášali vzory Morseovej abecedy ... *Knickbein* bol neutralizovaný. Nemecké bombardéry sa bez navádzania niekedy strácali v tme ... Dňa 19. novembra Luftwaffe zaútočila na Birmingham. Britské rušičky boli na frekvencii a presnosť nemeckého bombardovania bola slabá. Luftwaffe zaznamenala v decembri určité úspechy proti britským mestám, ktoré neboli chránené rušičkami. Do januára 1941 však Briti zaplätali všetky diery (2, 4, 5).

Zatiaľ čo účinnosť nemeckých bombardérov bola znížená zásahom do ich navigačného systému, Supermarine *Spitfire* sa prinajmenšom vyrovnal Messerschmittu ME-109, ktorého bojový čas bol obmedzený palivom, čo sa netýkalo pilotov RAF, ktorí mohli dodatočne zoskočiť padákom do bezpečia a bojovať znova v inom bojovom lietadle. Piloti Luftwaffe mali menej šťastia; letci, ktorí sa vylodili nad Anglickom, sa už nikdy nevrátili. Napriek tomu nie je pravda, že Anglicko bolo zachránené pred hroziacou inváziou, pretože jeho kráľovské letectvo zničilo príliš veľa nepriateľských lietadiel. Od 8. augusta, keď sa začali letecké operácie, do 1. septembra, keď Hitler prvýkrát vyjadril svoje obavy z nich, bolo stratených 467 nemeckých lietadiel oproti 1 115 zničeným britským lietadlám. Napriek pretrvávajúcej bilancii strát v prospech Luftwaffe o dva týždne neskôr na námornej konferencii vyhlásil, že "stupeň vzdušnej prevahy potrebný na ospravedlnenie vykonania

operácie *Sealion* ešte nebol dosiahnutý".

V nasledujúcich mesiacoch kolísal medzi nádejou, že sa mu podarí dosiahnuť dohodu s Britmi, a schopnosťou bombardérov prinútiť ich zasadiť k rokovaciemu stolu. Odvracal sa od vyhliadky na napadnutie prirodzeného spojenca, ktorého priateľstvo by bolo navždy ohrozené, ak by ho Nemecko obsadilo. Operácia *Sealion* bola odvolaná ani nie tak pre nedostatočnú nadvládu vo vzduchu, ako preto, že Hitler stále živil nádej, že získa Britániu na svoju stranu. Tá však v predchádzajúcich týždňoch ťažko trpela. Jej infraštruktúra bola zničená, továrne vyhodené do vzduchu, RAF zostalo len niekoľko stoviek preživších pilotov a menej prevádzkyschopných lietadiel. Hoci sa Briti zjavne vyhli úplnej porážke, čelili hladovým dávkam a čoraz väčšej izolácii.

Vôdca bol sám pod tlakom. Uvedomoval si, že čas na uzavretie paktu o neútočení so ZSSR, ktorý intenzívne budoval svoju armádu, sa rýchlo kráti. Cenou, ktorú Stalin za dohodu požadoval, bolo rozšírenie jeho sféry vplyvu na pobaltské štáty. Hitler sa tejto požiadavke bránil, ale pod tlakom udalostí bol nútený ustúpiť: ruská neutralita bola nevyhnutná pre jeho konfrontáciu so západnými spojencami po porážke Poľska. Jediné, čo mohol pre obyvateľov Lotyšska, Litvy a Estónska urobiť, bolo vložiť protokol, ktorý obmedzoval Sovietov v ich akomkoľvek zneužívaní a zároveň umožňoval migráciu všetkých osôb s ich osobným majetkom. Stalin, samozrejme, na túto časť dohody nebral ohľad, keď v roku 1940 obsadil pobaltské štáty a podrobil ich rovnakému druhu rabovania, masového zatýkania a popráv, ktoré boli typické pre prevzatie moci Červenou armádou všade na svete.

Hitler mal nemenej zviazané ruky, keď Sovieti 30. novembra zaútočili na Fínsko. Ich invázia ho dostala do veľmi zlej politickej a vojenskej pozície. Stratégovia v Londýne a Paríži zaradili do popredia zoznamu priorít obsadenie Nórska a Švédska, pretože v druhom prípade išlo o zdroje železnej rudy a v druhom o námorné základne. Británia a Francúzsko preto pomáhali Fínom so zásobami, aby využili protinemecké nálady, ktoré sa šírili Škandináviou, kde sa Ríša považovala za podporovateľa ruskej agresie, a spojeneckí propagandisti mali plné ruky práce, keď pranierovali "falošný antikomunizmus nacistov". To všetko führer znášal v trpkom mlčaní a veril, že podpora jeho vlastných krajanov nebude oslabená. Tí museli napriek hlbokým sympatiám k Fínom a Pobalt'anom zostať bokom, zatiaľ čo dravý sovietsky žerjav sa zahryzával do východných okrajov Európy. Hitler skutočne podpísal zmluvu s diablom, ktorého cenou za získanie času na víťazstvo boli strašné obete spoluobčanov severských národov.

Stalinove plány na Fínsko sa zdali byť nemenej isté ako jeho ľahké získanie Lotyšska, Litvy a Estónska, ktoré mu padli do rúk bez boja. 300 000 sovietskych vojakov a 800 bojových lietadiel čelilo 120 000 fínskym obrancom, ktorí lietali na

približne 100 väčšinou zastaraných a nedostatočne vybavených lietadlách. Pri invázii cez Karelský priesmyk bola mohutná 7. červená armáda zastavená na Mannerheimovej línii, dômyselne vymyslenej sérii rozmiestnených, skvele maskovaných pilierov a protitankovej obrany pomenovanej po fínskom hlavnom veliteľovi Carlovi Gustavovi Mannerheimovi. 75. a 139. divízia 8. armády, ktoré sa ponáhľali vystriedať zatlačených červených, boli na vzdialenom brehu Ladožského jazera prepadnuté fínskymi lyžiarskymi prápormi strieľajúcimi zo zimných 9 mm guľometov *Suomi*. Horšie ruské strelné zbrane pri teplotách pod bodom mrazu zamrzli, čo prispelo k vyše 5 000 mŕtvym komunistom. Medzitým bola sovietska 163. divízia odrezaná od svojej 9. armády postupujúcej do stredného Fínska a následne zničená, rovnako ako 44. divízia uprostred svojho bezhlavého ústupu.

Fínske vzdušné sily boli pestrou zmesou vyradených lietadiel z iných krajín, väčšinou starých dvojplôšnikov z Talianska, Holandska, Francúzska a Anglicka. S týmito zastaranými strojmi a v početnej prevahe osem ku jednej sa fínski piloti napriek tomu postavili sovietskej leteckej armáde, až sa ich úspech na oblohe nad frontom podobal víťazstvu na zemi. Necelý mesiac po invázii červených z nich ležalo 27 500 mŕtvych, čo bol viac ako desaťnásobok fínskych obetí. Stalinovo poníženie z rúk početne a technologicky nevýhodnej obete sa čiastočne pripisovalo slabej morálke a výcviku jeho vlastných jednotiek, ktorým zle slúžili ich politicky korektní, vojensky nekompetentní dôstojníci. Boli doslova prevalcovaní a prekonaní motivovanejšími Finmi, ktorých hrdinská obrana povzbudila Hitlera, keď pripravoval svoj vlastný útok proti ZSSR.

Ak malo byť Nemecko na jar pripravené na konfrontáciu na život a na smrť, neutralizácia Británie bola nevyhnutná. Vedel, že boj proti jej ríši, námornej veľmoci, môže byť zverený len Kriegsmarine. Preto nariadil zvýšiť výrobu ponoriek. Anglicko by sa dalo účinne zadržať tým, že by sa odrezalo od všetkej vonkajšej podpory, čo by jeho námorné sily mohli dosiahnuť. Vôdca tak vložil svoju dôveru do ríšskych námorníkov a lodí a obrátil svoju pozornosť na východ. Ale skôr, ako tam mohol začať, jeho pozornosť upútal iný kontinent.

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

